



Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 8. marts 2010

SCF/ J.nr. 2010-1296

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 12. februar 2010 til indenrigs- socialministeren følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 280 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Julie Skovsbo (S)

Spørgsmål nr. 280:

”Ministeren bedes redegøre for den kommunale tilsynsforpligtelse for anbragte børn og unge, herunder hvorvidt og i hvilket omfang en kommune kan delegere gennemførelsen af tilsynet med det enkelte anbragte barn til en anden instans eller en privat udøver, samtidig bedes ministeren redegøre for om tilsynsmyndigheden har pligt til at følge op på offentlig udtalt kritik af f.eks. et opholdssted?”

Svar:

Kommunernes tilsynsforpligtelse med anbragte børn og unge følger af serviceloven § 148. Efter denne bestemmelse skal kommunerne føre løbende tilsyn med et anbragt barns forhold under opholdet på et anbringelsessted. Kommunen skal sikre, at anbringelsesstedet har en pædagogik og nogle rammer, der kan hjælpe det konkrete barn. Kommunen skal føre tilsyn med det anbragte barn mindst en gang om året. Der er tale om et minimumskrav, og kommunen skal således føre tilsyn med det anbragte barn oftere, hvis kommunen vurderer, at der er behov herfor. I forbindelse med tilsynsbesøgene skal kommunen tale med barnet på anbringelsesstedet. Samtalen skal som hovedregel foregå uden, at der er personale fra anbringelsesstedet til stede.

Det er almindeligt antaget, at en kommunalbestyrelse ikke kan overlade myndighedsudøvelse til private, medmindre der er klar lovhjemmel hertil.

Ved myndighedsudøvelse forstås bl.a. den del af den kommunale forvaltning, der består i at regulere borgernes retsforhold – typisk i form af meddelelse af forbud, påbud og tilladelser.

Efter omstændighederne kan sagsforberedende virksomhed overlades til private, medmindre det fremgår af eller er forudsat i lovgivningen, at de pågældende opgaver skal udføres af personer, der er ansat i forvaltningen. Dette er ikke tilfældet i lovgivningen om kommunernes tilsyn.

En entydig generel afgrænsning af, hvilke sagsbehandlingsskridt der ikke uden udtrykkelig lovhjemmel kan overlades til en privat udøver, lader sig næppe foretage.

Det er dog ikke udelukket at lade private bistå ved tilvejebringelse af oplysninger til brug for kommunens opgavevaretagelse. Det er således ikke et krav, at en person, der udfører tilsynet og rapporterer om sine observationer, skal være ansat i kommunen under forudsætning af, at forvaltningen præciserer, hvilke spørgsmål der skal belyses, og hvilke oplysningskridt der kan anvendes. Kommunalbestyrelsen har dog under alle omstændigheder det endelige ansvar for tilsynets udførelse, herunder opfølgning på tilsynet.

Udover kommunernes forpligtelse til efter servicelovens § 148 at føre tilsyn med de børn og unge, som kommunerne anbringer uden for hjemmet, har den stedlige kommune efter servicelovens § 148a en pligt til at føre tilsyn med de faktiske forhold på opholdsstederne. Bestemmelsen har overordnet set til formål at sikre, at anbringelserne foregår under trygge rammer. Udtales der offentlig kritik af et opholdssted, bør det altid føre til, at de anbringende kommuner omgående underrettes med henblik på at vurdere mulige konsekvenser for anbringelsen af konkrete børn og unge og tilsynet hermed.

Benedikte Kiær

/ Lise Stidsen Vandahl